

Udtrykket „bemægtiger sig fremmed Eiendom eller derpaa gjør Skade“, jfr. den norske Straffelovs Kap. 7 § 5, og ikke „krænker fremmed Eiendom“, fordi det i et Tilfælde, hvor Livets Ret kolliderer med Eiendomsretten, end ikke i Ordets objective Betydning synes ganske rigtigt at tale om, at denne sidste krænkes; hvor det fleer for at frelse Livet. Til, saaledes som flere fremmede Love (s. Ex. den brunsvigste, den hannoverske, den sachsiske og den badenske Criminallov) have gjort, at betinge Straffriheden af, at Møden ikke er selvforskyldt, har man ikke fundet tilstrækkelig Tvivl, og ligesaa lidt har man anseet det nødvendigt at foreskrive, at den Paagældende bagefter saasnart som muligt skal gjøre Anmeldelse til den Skadelidende eller Øvrigheden, efter som Undladelsen heraf dog i hvert Fald kun vilde kunne medføre en ubetydelig Bødestraf, og da Vedkommende i sin egen Interesse i Reglen vil finde sig opfordret til at gjøre saadan Anmeldelse for at vinde Præsumtionen for sig under en mulig senere justitiel Undersøgelse.

De 2 sidste Paragrapher i Udkastets 3die Kapitel, §§ 40 og 41, give i og for sig ikke Anledning til videre Bemærkninger. Om det maaskee end kunde siges at være usornødent, saaledes som fleet i Udkastets § 40, udtrykkelig at udtale, at Ukyndighed om Straffeloven ligesaa lidt som vrang religiøse Ideer eller Beskaffenheden af Bevæggrunden til eller Dømmet med en Forbrydelse udelukker Anvendelse af Straf, synes en saadan Bestemmelse dog ikke at burde savnes i en almindelig Straffelov, der ikke blot bør være forstaaelig for den store Mængde, men derhos er beregnet paa i en snar Fremtid at skulle anvendes af uretskyndige Rævninger. Ei heller kan der formeentlig tvistes om Rigtigheden af at opstille den i § 41 indeholdte almindelige Regel, at uagtsomme Retskrænkelser ikke blive at straffe uden udtrykkelig Hjemmel i Loven. Derimod kan der vel med Hensyn til denne sidste Paragraph opkastes det Spørgsmaal, som navnlig i den tidligere Kommission har været Gjenstand for megen Forhandling, om det ikke maatte være rigtigt i selve Straffeloven idetmindste at antyde det, som væsentlig betegner den forsættelige forbryderiske Handling, nemlig at Gjer-

ningsmanden har villet uetop det, som udgjør det Retstrivbige i Handlingen, og da ogsaa i Forbindelse dermed nærmere at betegne, under hvilke Forudsætninger en Handling, hvorved der ikke er tilsiget nogen Retskrænkelse, alligevel kan paadrage Strafanvar for den derved ved Uagtsomhed bewirke Skade, eller med andre Ord at antyde den dobbelte Maade, hvorpaa en strafbar Uagtsomhed kan fremtræde, nemlig enten derved at Gjerningsmanden har undladt at vise den almindelige pligtsskyldige Uagtsomhed, som enten efter almindelig Erfaring eller efter hans særegne Kundskab maatte have gjort ham opmærksom paa Handlingens Farlighed, eller derved at han, uagtet han har været opmærksom paa den Skade, som Gjerningen efter sin Beskaffenhed og de tilstedeværende Forhold let kunde afstedkomme, ikke bestomindre ikke har villet undlade den farlige Gjerning, idet han letfindig stolede paa, at den som mulig forudsete retskrænkende Følge ikke vilde indtræde eller vilde blive forebygget. Ligesom man imidlertid overhovedet ved Uarbejdelsen af Lovudkastet har troet at burde følge den Grundsætning, ikke at opstille systematiske Begrebs-Definitioner, der ofte vilde være vanskelige at affatte paa en aldeles korrekt Maade og ialtsald, naar de skulde være udtømmende, jævnlige vilde medføre en stor Vidtløslighed, og som alligevel paa den ene Side let vilde kunne misforstaaes af Ikke-Jurister, medens de paa den anden Side for de retskyndige Dommere maae ansees for ikke-at være nødvendige —, og ligesom man navnlig har været ganske enig med den tidligere Kommission i, at det ikke vilde være hensigtsmæssigt i Straffeloven at inkludere sig paa en Fremstilling af Begrebet dolus eller de forskjellige Arter deraf — den bestemte, den alternative, den eventuelle og den med culpa konkurrerende dolus —, saaledes har man ogsaa meent, at det turde være rettest, ikke at gaae ind paa at bestemme Begreberne om den forsættelige og om den uagtsomme Lovovertrædelse, idet disse Begreber i deres Almindelighed maae antages at ligge saa nær for den almindelige Forestilling og Bevidsthed, at der forsaavidt ikke vilde vindes Noget ved en i ganske almindelige Udtryk givne Bestemmelse af dem, og det dog